

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คนในสังคมปัจจุบัน ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อการอยู่รอดของชีวิต ต้องเผชิญปัญหามากมายประการทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว เนื่องจากเด็กเป็นสมาชิกของสังคม และต้องประสบปัญหาในชีวิตประจำวัน ต้องการแก้ปัญหาเหล่านั้น คุณสมบัติที่เด็กจำเป็นต้องมีจึงได้แก่ การคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ดังที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน รู้จักคิดวิจารณ์ ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รู้จักแก้ปัญหาโดยสันติวิธี โดยเน้นให้ครูผู้สอน ใช้วิธีสอนที่จะทำให้ผู้เรียนรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นฝึกให้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น รู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น การสอนแบบแก้ปัญหา คนควา อภิปราย ทำงานกลุ่ม ฯลฯ (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 2 -4)

ทุกคนย่อมมีวิธีการแก้ปัญหาเป็นของตนเอง ซึ่งแต่ละคนจะมีวิธีการที่ต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน จะสังเกตได้จากการแก้ปัญหาของผู้ใหญ่กับเด็ก ผู้ใหญ่สามารถแก้ปัญหาได้ดีกว่าเด็ก เพราะผู้ใหญ่ผ่านประสบการณ์มากกว่า เด็กมีประสบการณ์น้อย การคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ จึงจำกัดอยู่ในวงแคบ สุรชัย ประเสริฐสรวย (ใน ทิศนา แชนมณี - กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1, บรรณาธิการ 2522 : 135) กล่าวว่า ในการแก้ปัญหาใด ๆ ก็ตาม ผู้แก้ปัญหาย่อมต้องมีแนวทางและขั้นตอนในการแก้ปัญหาที่ดี การแก้ปัญหานั้นจึงจะประสบผลสำเร็จ และผลที่ได้จะมีประสิทธิภาพคืออย่างยิ่ง แต่การจะให้เด็กแก้ปัญหาได้คั้นั้น ครูจะต้องมีหน้าที่แนะนำฝึกฝนให้เด็กรู้จักปัญหา เข้าใจปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหา นั่นคือสอนให้เด็กรู้จักคิดค้นเอง การสอนให้เด็กเกิดความคิดนั้นครูจะต้องสอนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้คือ การสังเกต การสำรวจ การเลือกเกณฑ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ (Alexander 1976 : 119)

John Dewey ได้ให้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า ผู้เรียนควรมีโอกาสได้ใช้ความคิดอย่างเสรี คนที่มีความสุขคือ ผู้ที่สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้เป็นผลสำเร็จ ทุกคนสามารถใช้ความคิดอย่างเสรี เพื่อจะนำความคิดนั้นมาใช้แก้ปัญหาของตนและส่วนรวมให้ตกไป เด็กได้มีโอกาสซักถามเสนอแนะข้อคิดเห็นของตน มีการอภิปรายปัญหาทันทีเพื่อเอาความคิดของแต่ละคนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ (วณิช บรรจง 2516 : 129)

วิธีการแก้ปัญหามีหลายวิธีด้วยกัน แม้ว่าการแก้ปัญหาไม่ได้มีลักษณะเป็นเอกภาพในกระบวนการทางจิตวิทยา แต่เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยแนวคิดพื้นฐานทางจิตวิทยาหลายเรื่อง เช่น การรับรู้ แรงจูงใจ การคิด ฯลฯ (ประสาธ อิศรปริศา 2520 : 113) วิธีการแก้ปัญหาคตามแนวคิดของกลุ่มเกสตัลท์ที่มีความเห็นว่า คนเราจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบแบบ (Pattern) ของการรับรู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา เมื่อคนเราประสบปัญหาใด ๆ ก็ตาม ก็จะเรียนการแก้ปัญหา "ด้วยการจัดแบบ" ขึ้นใหม่ ในขณะที่กำลังหาแนวทางการแก้ปัญหานี้ ก็จะมองเห็นสถานการณ์ในแนววิธีทางใหม่ เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ย่อมมองเห็นช่องทางแก้ปัญหานั้นทันที (ประสาธ อิศรปริศา 2520 : 169)

การแก้ปัญห่อีกวิธีหนึ่งก็คือ การแก้ปัญหาคด้วยวิธีการแห่งปัญญา (Reflective Thinking) หรือวิธีการวิทยาศาสตร์ (The Scientific Method) ซึ่งมี 5 ขั้นตอนได้แก่

1. การกำหนดปัญหาใหญ่ถูกต้อง (Location of Problems)
2. การตั้งสมมติฐาน (Setting up of Hypothesis)
3. การทดลองและเก็บข้อมูล (Experimentation and Gathering of Data)
4. การวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)
5. การสรุปผล (Conclusion) (สาโรช บัวศรี 2507 : 61, อ้างใน John Dewey)

เนื่องจากในประเทศไทย พระพุทธศาสนามีอิทธิพลต่อชีวิตคนไทยมาเนิ่นนานเป็นเวลานาน การแก้ปัญหาของคนไทยจึงอาศัยหลักธรรมในพุทธศาสนาเป็นแนวทาง เช่น การแก้ปัญหาคตามหลักปัจจุจสมุปบาท คือเมื่อพบปัญหาคองคู่ที่ผลของปัญหานั้น เมื่อ

พบผลสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วจะต้องสาวไปหาเหตุอันแท้จริงของมัน เมื่อพบแล้วจะต้องจัดการแก้ไขที่เหตุนั้น เมื่อแก้เหตุได้แล้ว ผลที่ต้องการก็จะเกิดขึ้นเอง (แสง จันทร์งาม 2525 : 62) นอกจากนี้การแก้ปัญหาก็มีวิธีหนึ่งในพุทธศาสนาซึ่งเป็นหัวใจของสังคมไทย นั่นคือ วิธีการแก้ปัญหาคตามหลักอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้า ที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการคิด เป็นวิธีการคิดแบบ Reflective Thinking ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงใช้มากกว่า 2500 ปีแล้ว แต่เพิ่งมีการค้นตัวนำมาประยุกต์ใช้ โดย ดร.สาโรช บัวศรี ได้นำเอาขั้นตอนของอริยสัจสี่มาวิเคราะห์ และเห็นว่าขั้นตอนต่าง ๆ ของอริยสัจสี่ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (The Scientific Method) แล้ว มีความคล้ายคลึงกันมาก (สาโรช บัวศรี 2507 : 62 - 65)

ขั้นที่ 4 ของอริยสัจสี่ คือ

1. ทุกข์ ชีวิตนี้เป็นความทุกข์อย่างยิ่ง
2. สมุทัย สาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดทุกข์
3. นิโรธ การดับทุกข์
4. มรรค ทางที่จะพ้นทุกข์ได้ คือ มรรคมีองค์แปด

จากทฤษฎีนี้ได้มีผู้นำเอาหลักอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้ามาลำดับขั้นดังนี้คือ (สุนน อมรวิวัฒน์ 2513 : 226 - 227)

1. ทุกข์ คือการกำหนดหัวข้อปัญหา, การเข้าใจตัวปัญหา
2. สมุทัย คือการหาเหตุของปัญหา
3. นิโรธ คือสมมติฐานของการแก้ปัญหา
4. มรรค คือวิธีทางที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาทั้งสิ้น มีองค์แปด คือ

1. สัมมาทิฐิ	ความเห็นชอบ
2. สัมมาสังกัปปะ	คำริชชอบ
3. สัมมาวาจา	วาจาชอบ
4. สัมมากัมมันตะ	การงานชอบ
5. สัมมาอาชีวะ	เลี้ยงชีพชอบ
6. สัมมาวายามะ	เพียรชอบ

7. สัมมาสติกิ ระลึกชอบ

8. สัมมาสมาธิ ตั้งใจชอบ

ลำดับขั้นตอนตามหลักอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้าได้วางระเบียบการแก้ปัญหาไว้อย่างชัดเจน ครูควรฝึกให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาตามขั้นตอนนี้อีกวิธีหนึ่ง เพื่อเด็กจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น เด็กจะแก้ปัญหาได้ก็เพียงไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกฝนหลาย ๆ ด้าน เช่น ฝึกคิด ฝึกแสวงหาเหตุผล หาข้อมูล และวิธีการแก้ปัญหาคาง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องอาศัยทักษะทางภาษาเข้าช่วย โดยเฉพาะการแสวงหาข้อมูล และวิธีการแก้ปัญหา แต่การที่จะศึกษาว่าเด็กเรียนรู้และใช้วิธีการแก้ปัญหายังไรนั้น อาจจะสังเกตจากการปฏิบัติตนหรือพฤติกรรมของเด็ก หรือดูจากการแสดงออกทางภาษาของเด็ก โดยการพูดคุย การตั้งปัญหาคถามตอบ รวมทั้งการเขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้วิจัยต้องการจะศึกษาเฉพาะวิธีการแก้ปัญหาที่แสดงออกโดยใช้ทักษะทางการเขียนเท่านั้น

ภาษาเป็นวิชาที่อยู่ในกลุ่มทักษะ ซึ่งเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ หรือสื่อความหมายไปสู่วิชาการอื่น ๆ มนุษย์เราหากไม่สามารถใช้ภาษาเป็นแกนกลางในการสื่อความหมายหรือติดต่อสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้ จะทำให้ไม่เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นงเยาว์ แข่งเพื่อแซ (2522 ก : 19) กล่าวว่า การเรียนภาษาเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต การเรียนของนักเรียน อาจกล่าวได้ว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวของชีวิตในโรงเรียน ขึ้นอยู่กับการเรียนภาษากว่าใครได้ ถ้าเด็กคนใดอ่าน และเขียนได้ดีพอสมควรทั้งครูประจำชั้น และพ่อแม่ก็เบาใจ เกิดความคิดว่าลูกของตนเองคงเรียนได้ แต่ถาเด็กคนใดเขียนไม่ได้ อ่านไม่ได้ ทั้งพ่อแม่และครูก็จะมี ความวิตกกังวลขึ้นมาทันที ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นทักษะสำคัญสำหรับชีวิตส่วนตัว และชีวิตในโรงเรียนอย่างมาก งานในโรงเรียนวันหนึ่ง ๆ ก็มีแต่การอ่านและการเขียนแทบทั้งสิ้น ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนที่ขึ้นอยู่กับการอ่านและการเขียน อ่านมากเท่าไรยิ่งเพิ่มพูนความรู้ให้แตกฉานมากขึ้นเท่านั้น การเรียนวิชาในหลักสูตรไม่ว่าจะเป็นวิชาใด แม้กระทั่งวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ ซึ่งเป็นวิชาภาคปฏิบัติ เป็นส่วนใหญ่ ก็ต้องใช้ภาษา เช่น การประกอบอาหาร ก็ต้องจดเครื่องปรุงต้องอ่านและจดจำให้ได้ ดังนั้นการอ่านและการเขียนจึงจำเป็นมากในชีวิตการเรียน (นงเยาว์ แข่งเพื่อแซ 2522 ข : 24) แต่การอ่านออกเขียนได้เท่านั้นยังไม่เพียงพอ ทักษะทางการฟังและการพูดก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า และสามารถสอนแบบบูรณา-

การได้เป็นอย่างดี

ภาษาจัดเป็นสื่อที่แสดงออกซึ่งความคิด ดังนั้นครูควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการใช้ความคิดในการพิจารณาเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล รู้จักการใช้ความคิดในการติดตามเรื่องราวต่าง ๆ จากการฟัง การอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วยการเขียนและการพูด เพราะฉะนั้นจึงถือว่าเป็นหน้าที่ของครูที่จะปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักแสวงหาความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ท่องจำแบบนกแก้วนกขุนทอง เพราะเป็นความรู้ที่ขาดความคิดและความมีเหตุผล (อัจฉรา ชีวพันธ์ 2523 : 2) นอกจากนี้จุดมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรภาษาไทยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ผลจากการเรียนวิชาภาษาไทยมาช่วยในการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลโดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลการโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 2 - 4)

ประพิมพ์พรรณ สุธรรมวงศ์ (2517) วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในโรงเรียนสาธิต ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชา ได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ของนักเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้คะแนนแยกทดสอบความสามารถในการอ่านสูงก็ได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวด วิชาสูงด้วย โดยเฉพาะทักษะทางภาษาไทยสัมพันธ์กับการแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์

ในปี พ.ศ. 2524 ได้มีงานวิจัยของ มณฑล ไคร์คนสิงห์ทุด (2524) เรื่อง การวิเคราะห์วิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ตามหลักอริยสัจสี่ ซึ่งเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้ขั้นตอนการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ทั้ง 4 ขั้นตอน คือ ทွ้ง สมุทัย นิโรธ และมรรค ร้อยละ 62.37 นักเรียนแสดงเจตนาแก้ปัญหาด้วยตนเองมากกว่าจะให้ผู้อื่นช่วย และแสดงแนวทางการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ หมวดสัมมาสังกัปปะ สัมมาภิมันตะ สัมมาวายามะ มากที่สุด น้อยที่สุดคือ หมวดสัมมาสติ ผู้วิจัยเรื่องนี้ได้เสนอแนะไว้ว่า ควรจะได้ศึกษาถึงทักษะการใช้ภาษาของเด็กที่มีความสัมพันธ์กับวิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์หรือไม่

และเมื่อคณะกรรมการบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ พิจารณาโครงการวิจัยของ
มณฑล ไตรรัตน์สิงหนตุ ก็ได้เสนอแนะให้มีการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะ
ภาษาไทยกับการแก้ปัญหาด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะ
ภาษาไทยกับวิธีการแก้ปัญหาคตามหลักอริยสัจสี่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการแก้ปัญหาคตามหลักอริยสัจสี่กับทักษะ
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก

คำสำคัญ

ทักษะภาษาไทยกับวิธีการแก้ปัญหาคตามหลักอริยสัจสี่

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการแก้ปัญหาคตามหลัก
อริยสัจสี่กับทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครปฐม ที่
สุ่มจากประชากรมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชาย 150 คน
และนักเรียนหญิง 150 คน
2. งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาถึงวิธีการแก้ปัญหาค ขั้นตอนการแก้ปัญหาค และทักษะ
ภาษาไทยของตัวอย่างประชากรเท่านั้น ไม่รวมถึงการฝึกวิธีการแก้ปัญหาค และการฝึก
ทักษะภาษาไทย
3. การศึกษาวิธีการแก้ปัญหาคตามหลักอริยสัจสี่ ศึกษาจากการเขียนแสดง
ความคิดเห็นต่อกรณีปัญหาคที่กำหนดให้เท่านั้น

ขอตกลงเบื้องต้น

1. นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร มีทักษะทางการเขียนดีพอ และมีเสรีภาพที่จะเขียนแสดงความคิดเห็นต่อกรณีปัญหาได้ตามความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน
2. วิธีการแก้ปัญหาตามหลักอริยสัจสี่ ซึ่งแบ่งเป็น 11 หมวดหมู่ แต่ละหมวดหมู่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน

ความจำกัดของการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นการวัดทักษะทุกด้านของนักเรียน มิใช่ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการเขียนอย่างเดียว ตามที่ตัวอย่างประชากรแสดงออกในการแก้ปัญหา
2. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันในด้านทักษะทางภาษาและการปฏิบัติ จึงทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อการเขียนแสดงความคิดเห็นต่อกรณีปัญหา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทักษะภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และวิธีการแก้ปัญหาตามหลักอริยสัจสี่
2. เลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม อำเภอละ 1 โรงเรียน ๆ ละ 20 คน รวม 6 โรงเรียน จำนวน 120 คน ให้เขียนเรียงความอย่างเสรีในเวลา 1 ชั่วโมง เกี่ยวกับปัญหาที่เขาเผชิญในชีวิตประจำวัน
3. นำเรียงความทั้ง 120 เรื่อง มาจัดกรณีปัญหาที่มีความถี่สูงสุด และนำกรณีปัญหาที่มีความถี่สูงสุด 1 ปัญหา มาสร้างเรื่องราวของเด็กอายุประมาณ 11 ปี วัยเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง และวาดภาพประกอบ

4. ตัวอย่างประชากร ได้มาจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม 6 อำเภอ ซึ่งมีจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 257 โรงเรียน โดยวิธีสุ่ม จำนวน 300 คน
5. นำเรื่องราวกรณีปัญหาไปให้กลุ่มตัวอย่างเขียนแสดงความคิดเห็นต่อกรณีปัญหานั้น ให้มีความยาวมากที่สุดเท่าที่จะเขียนได้ ให้เวลา 1 ชั่วโมง
6. นำแบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ชั้น ป. 4 - 6 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ทดสอบความสามารถทางภาษาไทยของตัวอย่างประชากรกลุ่มเดียวกัน ให้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง
7. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยหาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหา ร่วมกันศึกษาเกณฑ์การวิเคราะห์ ซึ่งได้เกิดจากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์วิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ตามหลักทฤษฎีของมดทล ไตรรัตน์-สิงหนุต ซึ่งแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน รวม 11 หมวดหมู่
8. นำข้อเขียนเรียงความมาจัดอันดับที่เขียน คือ ปานกลาง พอใช้ แล้วสุ่มมาประมาณร้อยละ 33 เพื่อนำมาวิเคราะห์หาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหาร่วมกับผู้ช่วยวิจัย
9. นำข้อเขียนเรียงความทั้งหมด มาวิเคราะห์หาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหา
10. หาค่าความเที่ยงในการวิเคราะห์หาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหาของผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย
11. นำผลการวิเคราะห์หาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหา กับผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
12. นำผลการวิเคราะห์หาความถี่ของขั้นตอนในการแก้ปัญหา กับผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยมาแยกนักเรียนชาย - หญิง แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์เฉพาะกลุ่มนักเรียนชาย และ เฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิง
13. อภิปรายผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูในการจัดการแก้ปัญหาของนักเรียนในระดับประถมศึกษา
2. เพื่อให้ครูได้นำไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไข การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร พ.ศ. 2521

คำจำกัดความ

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนขนาดใหญ่ ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครปฐม
2. ทักษะภาษาไทย หมายถึงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาตรฐาน วัดผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย ชั้น ป.4 -6 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย